

Woensdag 1 mei

We hebben vandaag een vrije dag. Langer uitslapen en een later ontbijt dan de dagen ervoor. En wat meer is: een stralende zon aan een strakblauwe hemel. Het ziet er naar uit dat we vandaag een prachtige dag tegemoet gaan. Voor het eerst volgt er geen repetitie deze morgen, maar spoeden we ons naar buiten waar het heerlijk toeven is. Totdat we de busjes induiken op weg naar Cambridge; er moet uiteindelijk ook geshopt worden. Wat moet je ander met al die ponden?

Het blijkt nog een hele opgave te zijn het laatste busje van een parkeerplaats te voorzien. Dankzij een vriendelijke Engelsman (zijn er ook Engelsen die niet vriendelijk zijn, vraag ik me wel eens af) lukt dat tamelijk snel, omdat hij zijn plaatsje afstaat aan ons. jawel!

Iedereen (nou ja, bijna iedereen) leeft zich uit op de voetbal in het park nabij het parkeerterrein en nuttigt tussendoor zijn of haar lunchpakket. Daarna wordt het de hoogste tijd om naar het centrum door te lopen. De Britse Ponden branden sommige kereltjes in de zakken. Ik breng dit uurtje even door in Starbucks omdat ze daar WIFI hebben, waardoor ik gelukkig toch iets op de website kan zetten. Het internet is echter zo langzaam dat ik bijna sneller op en neer had kunnen vliegen.....

Veel tijd om geld uit te geven hebben de mannetjes echter niet: om half vier begint er een evensong in King's College die rechtstreeks door radio 3 van de BBC zal worden uitgezonden. Daar willen we bij zijn. Dat betekent dat we op tijd in de rij moeten staan. Drie kwartier van te voren zijn wij nummer 8 in de rij wachtenden. De rij groeit met de minuut; maar goed dat we zo vroeg zijn. De mensen vóór ons komen uit Noorwegen en

herkennen ons van twee dagen terug, toen we zongen in St. John's. Erg leuke complimenten vallen ons ten deel.

Eenmaal binnen zit je je eerst te vergapen aan de schoonheid van deze wereldberoemde Chapel. Dat het om een bijzondere evensong gaat blijkt al gauw: het Cambridge University Chamber Orchestra was aangerukt om een overgroot deel van de begeleiding (samen met het orgel) te spelen. En dan gebeurt het volgende:

De evensong (let wel: we hebben het over een live uitzending!) staat op het punt te beginnen: het orkest heeft gestemd; de dirigent staat achter z'n lessenaar en dan komen er ineens gehaast twee trompettisten binnen die fluks achter hun lessenaars gaan zitten. Stephen Cleobury ziet ze binnenkomen, schuift de linkermouw van zijn toga omhoog en wijst (en plein public) op zijn horloge. Het gebaar is veelzeggend: ik zou niet graag in de twee paar schoenen van deze trompettisten willen staan.

Wat volgt is een onderdompeling in fantastische muziek, gezongen en gespeeld op een bijna onaards niveau. Verbijsterend dat je zo ongelooflijk met je neus in de boter kunt vallen. Wat een genot is dit. Zeldzaam! En dat gratis en voor niets; nou ja: collecte bij de uitgang.

Rond de klok van half zeven zijn we weer terug in het hotel en begint de voorbereiding van Operatie Veldkeuken: koken voor 31 personen. Geen sinecure, maar het resultaat mag er zijn: heerlijke macaroni en lekkere vla. Wat wil een mens nog meer op een dag als dit?

Wat heb ik toch een vervelende baan